

A pihenést, a kikapcsolódást jelenti az óvónőnek

Március 8-án megalakul a HUNCUT, a Hunniai Cukorzacszó gyűjtők- társasága. A játékos elnevezés aligha lehet véletlen, hiszen a tasakok egyik oszlopos, szenvedélyes gyűjtője Pálfi Józsefné, Éva, a József utcai óvoda óvónője.

– Miért éppen a tasakokat gyűjti? Ennyire szeretné a cukrot?

– Tévedés. Én a kávé szeretem. Gyakran járok másik városban, alkalmanként külföldre. Ott természetesen – miként Miskolcon is – helyet foglalok a kávézóban. A tasakok közül van, amelyből sok van már a gyűjteményemben, s mindig tartok magamnál közülük. A kávé cukorral iszom, s egyszerűen kicserélem a két a tasakot. Ha különlegességre akadok, még nagyobb örömmel teszem el. Az olvasók is kapnak ilyen tasakokat, de ők összegyűrik, eldobják. Senkinek sem adhatok a tanácsot: de e cikk elolvasása után lehet, hogy egy-két miskolci társam akad majd. Sokat tanulhat az ember a tasakra nyomtatott grafikákból. Várok, az adott település, jellegzetes, nevezetes épületei mutatják –magukat az egyik oldalon, a másikon pedig a kibocsátó cég logója. Nemrégiben egy új kávéház nyílt Miskolcon, ők nagyon szép rajzolattal nyomtatott tasakokat bocsátottak ki. Már van belőle. A HUNCUT egyébként virtuális klubként működött eddig, de már többször találkoztunk. Balatonakarattyán lakik Kovács István, ő fogja össze az egész társaságot. Az ország több városában gyűjtik a tasakokat például Érden, Kocsordon, Keszthelyen, Debrecenben, Kiskunhalason, Békéscsabán, Budapesten működnek gyűjtők. Miskolcon sajnós én vagyok az egyedüli, akit ezzel a szenvedéllyel áldott meg a sors.

– Hogyan kezdődött a gyűjtés? Mikor határozta el, hogy pont ennek a szenvedélyes feladatnak szenteli a szabadidejét?

– Így külön nem határoztam el magamat. Úgy tíz éve, az egyik a kávéházban, egy hirtelen gondolatlanul eltettem egyet. Eleinte a szobámban egy üres edénybe dobáltam bele őket. Öt éve viszont módszeresen gyűjtök. Van, amelyik a dobozában marad. Annakidején jó kapcsolatban voltam a Szerencsi Cukorgyárral. Onnan kaptam a dobozolt cukorkákat. Olyanokat, amelyeket már akkor sem gyártottak. A szerencsi gyár azóta sajnós bezárt, mint köztudott. Egyébként szeretném, ha Miskolcon is nyomtatnának ilyen tasakokat. Szépen festene rajtuk, mondjuk a

diósgyőri vár, a Palotaszálló, vagy éppen Tapolca grafikája. Igyekeztem felvenni a kapcsolatot az illetékes önkormányzati képviselővel, de még nem sikerült. Nagyon nehéz elérni az illetékest. Mondjuk a Kocsonyafesztiválon, vagy az Operafesztiválon osztogathatnának ilyen tasakokat, a turisták biztosan magukkal vinnék, öregbíteni Miskolc jó hírnevét.

– **Gondolom, csere útján szaporítja a gyűjteményét. Milyen módszerrel?**

– Ennek története van. Öt éve szerelték be hozzánk az Internetet. Rákattintottam a megfelelő hívószavakra. Egy belga gyűjtő válaszolt, s így ráakadtam más gyűjtőkre is. Találtam egy magyar társat, ő ismert egy másikat, s így alakult ki a „hálózat”. A tasakokat levelekben küldjük el egymásnak. Örömet jelent, ha találok egy új sorozatot. A gyűjtéssel barátokat szereztem. Jelenleg hatezer darabból áll a gyűjteményem. A legfrissebb darabom a halasi csipkéket ábrázoló kilenc darabos sorozat. Igaz, még csak az Internetről töltöttem le, de remélem az eredetihez is hamarosan hozzájutok.

– **Sok-sok dossziét látok a szobájában. Miként rendszerezi a gyűjteményét?**

– Elsősorban ország szerint rakom őket sorba, azon belül forma és tartalom szerint. Egy sarok van a szobámban, pihenésként, felüdülésként nézegetem, rendezgetem a gyűjteményt. Ez az én szórakozásom. Az óvodába már vittem be néhány tasakkal. A gyerekek persze csak nézegethetik, fel nem bonthatják. Nem is akarják, hiszen ismerik a szenvedélyemet.

Szöveg, kép: Udvardy József

